

VERTIGO

Gratis filmmagazine

NIEUWS

INTERVIEWS

ARTIKELS

RECENSIES

*Een duizelingwekkende
dosis cinema*

Girl

Grenzen verleggen met Lukas Dhont

HALLOWEEN

FILM FEST GENT

JAN DECLEIR

THE SISTERS BROTHERS

FRÈRES ENNEMIS

#45
oktober 2018

BOOK PRESENTATION

OCTOBER 25TH | 7PM - 10PM

THE POETRY OF THE BEE

IRIS ROMBOUTS

A BOOK BY IRIS ROMBOUTS

2018

EXHIBITION WITH WORKS BY CARLA AROCHA & STÉPHANE SCHRAENEN
LOUIS DE CORDIER | STEPHEN MATTUES | IRIS ROMBOUTS | FILIP VAN ROE
OCTOBER 26TH - 28TH | 2PM - 7PM | CASSTL GALLERY | BRAZILIËSTRAAT 21 | ANTWERP

"ONE OF THE YEAR'S
BEST FILMS!" THE WRAP

JOHN C. REILLY
JOAQUIN PHOENIX
JAKE GYLLENHAAL
RIZ AHMED AND RUTGER HAUER

THE SISTERS BROTHERS

A FILM BY JACQUES AUDIARD

24/10 IN DE BIOSCOOP

KOOP NU JE TICKETS VOOR ZE UITGESTORVEN ZIJN!

**SLECHTS
3 SHOWS!**

Presented by Global Creatures in association with BBC Worldwide Ltd

WALKING WITH DINOSAURS

THE ARENA SPECTACULAR

8-9 DEC. PALEIS 5
www.dinosaurlive.com

BBC

PRESENTS

één

Nieuwe inzichten

Ooit vond ik transgenders enge wezens. Ooit was ik een ongelooflijke idioot. Dat tweede maakte een van mijn beste vrienden me duidelijk toen ik jaren terug afkeurend reageerde wanneer het onderwerp ter sprake kwam tijdens een etentje. Hij deed me inzien dat mijn conservatieve reflex geënt was op de bedenkelijke representatie van transgenders op het grote en kleine scherm tijdens de 20e eeuw. Gelukkig is er op dat vlak de laatste decennia flink wat veranderd, met *Girl* als kers op de taart.

Het internationaal bejubelde langspeelfilm-debuut van de jonge Gentse cineast Lukas Dhont schetst zo'n diepmenselijk portret van Lara, een meisje dat droomt van een carrière als ballerina maar geboren is als jongen, dat zelfs de rabiaatste transfoob zal beseffen dat de zaken niet zo zwart-wit zijn als hij dacht.

Er draaien deze maand trouwens wel meer films die tot nieuwe inzichten kunnen leiden. *Niet schieten*, de Bende van Nijvel-film van Stijn Coninx, herhaalt niet alleen de vragen over de onopgeloste misdaadgolf uit de jaren tachtig, maar wekt ook medeleven op voor de vele slachtoffers die de brutale overvallers hebben gemaakt. De Matthias Schoenaerts-thriller *Frères ennemis* schetst een realistischer beeld van het leven van criminelen en chercheurs dan de gemiddelde genregenoot. En op Film Fest Gent regent het titels waarin de zaken vanuit een ander perspectief bekeken worden.

Tot in de cinema!

STEVEN TUFFIN
hoofdredacteur

@Waaaninema

THE TRUE STORY OF A DAY THAT STARTED LIKE ANY OTHER

A NETFLIX FILM

22 JULY

WRITTEN AND
DIRECTED BY PAUL GREENGRASS

DANS CERTAINES SALLES ET SUR
IN GESELECTEERDE BIOSCOPEN EN OP

NETFLIX | 10 OCT/10 OKT

BOOK TICKETS NOW. GO TO CINEMA-PALACE.BE

12

18

38

42

FLASHFORWARD

ACHTER DE SCHERMEN *Torpedo*

8

FILMFAN *Soe Nsuki*

10

CLOSE-UP

GIRL

12

HALLOWEEN

16

FRÈRES ENNEMIS

18

NOS BATAILLES

22

FILM FEST GENT

24

WELP: HET SPOOKHUIS

28

NIET SCHIETEN

30

RAZOR REEL

34

SPECTRUM *Chris Marker: Memories of the Future*

36

THE SISTERS BROTHERS

38

POINT OF VIEW

RECENSIES

42

BESTE.FILM.OOIT. *The Crying Game*

46

VERTIGO

Postbus 10009, 2000 Antwerpen

info@vertigoweb.be

www.vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER Steven Tuffin – steven@vertigoweb.be

ADJUNCT-BLADMANAGER Peter Janssens – peter@vertigoweb.be

MEDEWERKERS Ruben Nollet, Chris Craps, Jonas Govaerts, Christophe Verbiest

WEBMASTER Hans Verschooten

WEBREDACTIE Arno Callens

EINDREDACTIE Piet Uyttebroeck

LAY-OUT Geert Verbist

FOTOGRAAF Greetje Van Buggenhout

RECLAMEREGIE info@vertigoweb.be

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Dorian van den Bremt, Postbus 10009, 2000 Antwerpen

DRUK Moderna Printing

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, scan of op enige andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk akkoord van de uitgever.

www.twitter.com/VERTIGObE f www.facebook.com/VERTIGObE

VAF
FILM

Vlaanderen
verbeelding werkt

ACHTER DE SCHERMEN

Torpedo

Special effects supervisor Thomas Desmet schippert tussen water en vuur.

tekst JONAS GOVAERTS
foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

Wie acteurs Koen De Bouw en Sven De Ridder volgt op Instagram, kon de afgelopen maanden af en toe een glimp opvangen van een levensgrote replica van een U-boot uit WO II, de belangrijkste locatie van de Belgische oorlogsfilm *Torpedo*.

Zoals de titel al laat vermoeden, komt de onderzeeër niet ongehavend uit de strijd. *Special effects supervisor* Thomas Desmet moest erop toezien dat de bemanning op spectaculaire maar veilige wijze door elkaar werd geschud:

‘Het decor stond op een *motion base*, een bewegend platform van meer dan vijftig meter breed dat werd ontworpen door mijn collega Arne Normon. Zo konden we de duikboot doen daveren alsof hij werd getroffen door een dieptebom.’

Desmet, in een vorig leven professioneel vuurspuwer, verzorgde ook de vele explosies in de film, die honderd procent echt zijn: ‘CGI, daar doe ik niet aan mee. Wie wil er nu de hele dag achter een computer zitten? Geef mij maar *the real stuff*.’

Tijdens de shoot maakte Desmet zich trouwens meer zorgen over het water dan over het vuur: ‘Voor een bepaalde scène moesten we de set blank zetten. Dan heb ik het over duizenden liters water die in drie seconden weer moeten kunnen wegvloeien. Dat vond ik spannender dan eender welke ontploffing.’

VANAF 23 OKTOBER 2019 IN DE BIOSCOOP

@Jonas_Govaerts

Soe Nsuki

Soetopia, de titel van haar nieuwe zaalshow, is misschien geen verwijzing naar de Disneyhit *Zootopia*, Soe Nsuki blijkt wel degelijk een enorme filmfreak. Zo huurde de stand-upcomedian onlangs een cinema af om haar vriend de cultfilm *The Adventures of Buckaroo Banzai Across the 8th Dimension* te kunnen tonen. 'Het enthousiasme uit *The Wolf of Wall Street*: dat voel ik op het podium.'

tekst JONAS GOVAERTS foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

Wat is de eerste film die je ooit zag?

SOE NSUKI: 'The Land Before Time aka Platvoet en zijn vriendjes, bij mijn grootouders. Die hadden geen tv-aansluiting, maar wel een VHS-speler. Ik herinner me vooral de scène waarin de dino's heerlijk fris water drinken uit het blad van een boom. Ik krijg altijd dorst als ik daaraan terugdenk.' (lacht)

Welke VHS-hoes is je altijd bijgebleven?

'Die van *A Clockwork Orange*. Dat mes, dat oog, die bolhoed... Een heel indringend beeld. Van de film zelf heb ik alleen fragmenten gezien. Vanaf het moment dat er in ogen wordt gepord, haak ik af. (roept) Aah! Zet dat af! Zet dat af!'

Welke verguisde film vind je stiekem fantastisch?

'Star Wars: Episode I – The Phantom Menace. Die podrace met al die rare ruimtewezens is toch geniaal, niet? Als kind vond ik zelfs Jar Jar Binks sympathiek. Ik heb geen acteer-ambities, maar als ze ooit nog eens

"ALS ZE NOG EENS EEN JEDI NODIG
HEBBEN, MOGEN ZE ALTID BELLEN."

een Jedi nodig hebben voor zo'n lichtsabelgevecht, mogen ze me altijd bellen.'

Wat is de laatste film die je in de bioscoop hebt gezien?

'The Meg, de haaienblockbuster met Jason Statham. Op zich heb ik niets tegen stereotiepe actiefilms, maar dat was echt troep. Een zwart personage dat de hele tijd loopt te beatboxen en bovendien niet kan zwemmen? Sorry, maar dat was al in 1995 een cliché. Geef mij maar Skyscraper, met The Rock: heerlijk voorspelbaar entertainment.'

Welke film heb je te vroeg gezien?

'Sowieso *The Exorcist*. Ik was al

veertien, maar toch. Sommige beelden uit die film achtervolgen me nog steeds. Die scène waarin je heel eventjes de reflectie van een duivels-gezicht ziet in een dampkap, da's toch pure terreur? Die ene flits vind ik enger dan alle *The Conjuring*-films samen.'

Ben je ooit al voor het einde van de film uit een bioscoopzaal vertrokken?

'Onlangs nog, bij *I Feel Pretty*, een romcom met comédienne Amy Schumer. Ik ben fan van haar, maar langer dan drie kwartier heb ik het niet volgehouden. Zo slecht! Ik heb de indruk dat de makers tijdens het draaien iets te hard vertrouwd hebben op haar improvisatietalent:

"Doe maar, Amy!" Tijdens haar stand-upshows komt ze daar misschien mee weg, maar in films dus niet.'

Welke film had nooit gemaakt mogen worden?

'Night of the Demon, waarin een stel tieners geterroriseerd wordt door een yeti. Nu ja, yeti. Eigenlijk is het gewoon een man in een apenpak. Hilarische film, tot het moment dat die yeti plots een meisje brutaal verkracht. Die scène is zodanig misplaatst, dat ik oprecht aan de regisseur wil vragen: "Man, wat was je in godsnaam van plan?"' (lacht)

Welke film vat jou als persoon goed samen?

'Dit zal raar klinken, maar *The Wolf of Wall Street*. (lacht) Niet vanwege het geld, de drugs of de prostituees, maar vanwege het plezier dat van die film afspat. Dat bodemloze enthousiasme van DiCaprio en co.: dat voel ik als ik op een podium sta.'

@Jonas_Govaerts

SOENSUKI.BE

OP DE TIPPEN

Openingsfilm van Film Fest Gent, nadien in de bioscoop en misschien volgend jaar op de Oscars: *Girl*, de intieme Belgische drama over een meisje dat ballerina wil worden maar geboren is in een jongenslichaam. Regisseur **Lukas Dhont**, die met zijn debuutfilm lof en prijzen oogstte in Cannes en op andere prestigieuze festivals, weet precies welk effect hij wil bereiken: 'Je moet voelen dat Lara in haar lichaam gevangen zit.'

tekst JONAS GOVAERTS

Precies een jaar geleden deed Dirk Impens een voorspelling in *Vertigo*. *Verborgten verlangen*, zijn op één na laatste film als producent, zou misschien niet de beste kritieken krijgen, maar wel een publiekstrekker worden. *Girl*, het laatste wapenfeit van zijn productiehuis Menuet, zou wél gesmaakt worden door de critici, maar wellicht een 'klein filmpje' blijven.

De gouden Hollywood-regel 'No one knows anything' gaat duidelijk ook op bij ons: *Verborgten verlangen* flopte genadeloos, *Girl* scoorde na zijn zegetocht in Cannes – het gedurfde transgender-drama won onder meer de prestigieuze Caméra d'or voor scenarist-regisseur Lukas Dhont – zowel Europese als Amerikaanse distributiedeals en is ook de Belgische inzending voor de Oscars.

Transformaties

Ondanks al die aandacht houdt de amper 27-jarige Dhont beide benen op de grond: 'Het is niet omdat een film het goed doet op festivals, dat hij ook een groot publiek zal aanspreken', relateert de debutant. 'Maar voorlopig ziet het er goed uit. Zelfs in het heel conservatieve Polen reageert men positief.'

Samen met Impens, die blijkbaar

toch niet zo gepensioneerd is als hij doet uitschijnen, doktert Dhont momenteel een strategie uit voor de nakende release op Netflix in de VS: 'Sinds de controverse rond Scarlett Johansson (*de actrice kreeg hevige kritiek omdat ze in de film Rub & Tug een transman wilde spelen, nvdr.*), is men in Hollywood bijzonder gevoelig voor hoe minderheden worden uitgebeeld. Daar een film lanceren over een transgender ballerina gespeeld door een jongen van zestien, is best riskant. Maar evengoed speelt het in ons voordeel: als Amerikanen ergens dol op zijn, is het wel op verhalen over transformaties.'

Dhont kreeg het idee voor *Girl* in 2009, nadat hij een krantenartikel had gelezen over Nora Monsecour, een Vlaams meisje geboren in een jongenslichaam dat koste wat kost een professionele ballerina wilde worden. 'Een cadeau', zo omschrijft hij Nora's verhaal. 'Vorm en inhoud vielen meteen samen. Dankzij het danselement kon ik Nora's innerlijke strijd heel goed visualiseren. Ze wil een perfecte vrouw zijn, en nergens is de drang naar perfectie zo groot als in de balletwereld. Ik wist meteen: hier zit een film in.'

Lukas Dhont

Vijfhonderd kandidaten

Dhont, toen nog filmstudent aan het Gentse KASK, legde zijn project voor aan Impens, die naar eigen zeggen nog nooit zo'n indrukwekkende pitch had gehoord. 'Ik had alles uitgeschreven op kaartjes, die ik tijdens mijn presentatie één voor één bovenhaalde, zodat er op het einde een coherent verhaal op tafel lag. Zoiets had Dirk blijkbaar nog nooit meegemaakt. Eerlijkheidshalve: ik kende Dirk toen al een tijdje, dus ik denk dat hij het ook echt goed wilde vinden. Gelukkig maar, want niet elke producent zou potentieel zien in een film over een destructief, vijftienjarig meisje dat vol ongeduld op haar geslachtsoperatie wacht. Dirk daarentegen was mee vanaf dag één.'

Door van zijn hoofdpersonage Lara niet alleen een transgender, maar ook een getalenteerde ballerina te maken, maakte Dhont het zichzelf qua castingopties niet bepaald makkelijk. 'Toen ik samen met Angelo Tijssens het scenario schreef, had ik geen idee wie haar zou kunnen spelen. We hebben in totaal meer dan vijfhonderd jongeren naar de casting laten komen. Jongens, meisjes én transmeisjes.'

De keuze viel uiteindelijk op Victor Polster, een vijftienjarige danser uit Brussel met weinig tot geen acteervaring. 'Victor had niet alleen de juiste androgyne look, hij bleek van nature ook uiterst gedisciplineerd te zijn. Hij deelde Lara's obsessieve kantje, waardoor ik hem niet behoefde te overladen met allerlei emotionele achtergrondinformatie over het personage. Eindelijk had ik mijn Lara gevonden.'

Uitputtende training

Niettemin ging er aan Polsters bekroonde performance een intensieve, drie maanden durende training vooraf. Hij volgde niet alleen stemlessen bij een logopediste, maar moest ook *sur les pointes* ('op de tippen') leren te dansen, iets wat normaal gezien alleen vrouwelijke balletdansers doen. 'Tegen de tijd dat de opnames begonnen, was Victor al compleet uitgeput. Maar eigenlijk kwam dat zijn

vertolking net ten goede: net als Lara had hij niet veel nodig om emotioneel te worden.'

Samen met zijn cameraman Frank van den Eeden (*De behandeling, Kid*) kiende Dhont een heel specifieke visuele aanpak uit. 'In de scènes waarin Lara informatie krijgt over haar behandeling, wilde ik een bijna documentaire stijl. De camera filmt vanuit één standpunt en beweegt heen en weer, alsof het gesprek in real time plaatsvindt. Bij de dansscènes wilde ik dan weer vermijden dat de kijker afgeleid werd door het grote spektakel rondom Victor. Dus blijft Franks camera hem te allen tijde heel dicht op de huid.'

Het resultaat is een bijzonder intieme, bijna claustrofobische kijkervaring. 'Mijn kortfilms kregen ook de kritiek dat ze verstikkend aanvoelden', klinkt het. 'Blijkbaar is dat mijn ding. Voor mij dient de look

van *Girl* het grotere verhaal: Lara zit gevangen in haar lichaam, en dat moet je voelen als kijker.'

Volwaardige vrouw

Wie zonder voorkennis naar *Girl* gaat kijken, kan tijdens de eerste paar scènes nog denken dat Lara daadwerkelijk een meisje is. 'Een bewuste keuze', aldus Dhont. 'Ik ga ervan uit dat een deel van het publiek Lara's situatie niet begrijpt. Door van haar vrouwelijkheid een evidentie te maken, neem ik eventuele vooroordelen hopelijk meteen weg: de kijker leert Lara kennen als meisje, niet als jongen.'

Ook de andere personages in de film, onder wie haar dokter (Katelijne Damen) en haar psycholoog (Valentijn Dhaenens), behandelen Lara van meet af aan als een volwaardige vrouw. 'Een transgender die vecht tegen de buitenwereld: die film heb ik al te

vaak gezien. Ik wilde van mijn hoofdpersonage geen slachtoffer maken, maar evenmin een heldin. Als de film al een antagonist heeft, is het Lara zelf. Ze vecht tegen haar eigen lijf.' ■

VANAF 17 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

@Jonas_Govaerts

» SPLITScreening

Op 10 oktober organiseert *Vertigo* een avant-première van *Girl* in aanwezigheid van regisseur Lukas Dhont in UGC Mechelen. Op *Vertigoweb.be* ontdek je hoe je van de partij kunt zijn.

TRICK OR TREAT

Als Michael Myers nog zes mensen ombrengt in de nieuwste *Halloween*-film, zit de gemaskerde boeman aan precies honderd slachtoffers. Of hij daarna het mes aan de wilgen hangt, hangt af van het succes van deze zoveelste sequel. Vijf hoogtepunten uit de schier oneindige horrorfranchise.

tekst JONAS GOVAERTS

HALLOWEEN (1978)

Eenvoud, da's het geheim van het onsterfelijke origineel. Nog geen spoor van telepathie (deel 4), geheime sektes (deel 5) of Keltische vloeken (deel 6). Een uitgeholde pompoen, een wit gespoten *Star Trek*-masker en een grillig synthmotiefje: meer had scenarist-regisseur-componist John Carpenter niet nodig om het horror-genre opnieuw uit te vinden.

HALLOWEEN II (1981)

Regisseur Rick Rosenthal was voor dit verdienstelijke vervolg snugger genoeg om niet aan de formule te prutsen: hoofdrolspelers Jamie Lee Curtis en Donald Pleasance waren opnieuw van de partij, cameraman Dean Cundey draaide andermaal in dreigend Scopeformaat en Carpenter herhaalde zijn lugubere wijsje. Grootste verschil: waar deel 1 een elegante slasher was, is dit een brutaal splatterfest.

HALLOWEEN III: SEASON OF THE WITCH (1982)

Lange tijd een van de meest gehate sequels uit de filmgeschiedenis, vooral vanwege de opvallende afwezigheid van de iconische killer Michael Myers. Met zijn moorddadige speelgoedmaskers en hersenspoelende tv-commercials geldt *Season of the Witch* vandaag echter als een schrandere aanklacht tegen de commercialisering van het Halloweengebeuren.

HALLOWEEN H20: 20 YEARS LATER (1998)

Jamie Lee Curtis hernam haar doorbraakrol al twintig jaar terug in deze eerbiedige sequel die alle films na deel twee negeert. Van de vele knipoogjes in het scenario – bedacht door Kevin 'Scream' Williamson – is de introductie van Curtis' personage als schooldirectrice wellicht nog het meest geïnspireerd. Op die manier kon ze de volgende generatie *scream queens* effectief een lesje leren.

HALLOWEEN (2018)

Achter deel 11 – als je de verguisde Rob Zombie-films meetelt – zit een bijzondere regisseur. David Gordon Green maakte vooral naam met stonerkomedies als *Pineapple Express*. 'Maar goede horrorregisseurs zijn goede regisseurs, punt', aldus producent Jason Blum. Zelfs Carpenter gaf voor een zeldzame keer zijn zegen: 'Het heeft veertig jaar geduurd, maar dit is de engste *Halloween*-sequel ooit!' ▣

VANAF 24 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

@Jonas_Govaerts

BROEDERTWIST

De Franse cineast **David Oelhoffen** geeft in zijn thrillerdrama *Frères ennemis* een bijzondere draai aan een bekend verhaal: twee voormalige jeugdvrienden, gespeeld door **Matthias Schoenaerts** en **Reda Kateb**, belanden elk aan een andere kant van de wet. 'Er gaapt een diepe kloof tussen het beeld dat de meeste misdaadfilms schetsen en de realiteit.'

tekst RUBEN NOLLET

Driss en Manuel zijn samen opgegroeid in een Parijse banlieue, het soort wijk waar de politie zich liever niet laat zien. Van hun vriendschap blijft vandaag maar weinig over, en dat heeft alles te maken met het pad dat ze na hun tienerjaren ingeslagen zijn.

Terwijl Manuel, zoals zoveel jongens uit de wijk, in het drugsmilieu is beland, is Driss bij de politie gegaan. Wanneer een gemeenschappelijke vriend brutaal wordt vermoord, staan ze plots lijnrecht tegenover elkaar.

Authentiek

Frères ennemis ontstond eerder toevallig. Een vriendin van de Franse scenarist-regisseur David Oelhoffen (*Loin des hommes*) liet zich ontvallen dat ze als advocate nogal wat drugdealers verdedigt, en dat gaf hem zin om eens met hen te gaan praten. Tot zijn verrassing gingen de meesten op zijn uitnodiging in en omdat ze toch niets meer te verliezen hadden, vertelden ze openhartig over hun leven.

'Ik merkte al snel dat de vooroordelen die ik over dealers had op niets berustten', geeft Oelhoffen toe. 'Ze waren heel intelligent en welbespraakt, en zagen er onopvallend uit. Ze vertelden

me dat hun grootste zorg niet de politie of het gerecht was, maar de andere drugsdealers. Eigenlijk leiden ze een strontleven. Ze leven constant in angst en omdat het heel moeilijk is om drugsgeld wit te wassen, kunnen ze niet eens van hun winsten genieten.'

Van de politiemensen die hem enkele jaren terug hielpen bij zijn scenario voor *L'affaire SK1*, een thriller over de jacht op een Franse seriemoordenaar, leerde Oelhoffen dat ook het dagelijkse leven van een rechercheur lang geen pretje is. 'Er gaapt een diepe kloof tussen het beeld dat de meeste misdaadfilms van agenten schetsen en de realiteit', stelt hij. 'Dat was goed nieuws voor mij, want het betekende dat *Frères ennemis* zich zou kunnen onderscheiden door de werkelijkheid weer te geven.'

Geen doorsnee

Dat realisme merk je ook aan de manier waarop Oelhoffen omspringt met actie. De dreiging is altijd voelbaar, maar van geweldorgieën is amper sprake. 'Ik heb alles gedaan om goedkoop spektakel te vermijden, legt de cineast uit. 'Het geweld moest een beetje walgelijk zijn, en kort en abrupt. De dealers met wie ik gepraat heb, omschreven het op die manier. Het

barst plots los en is weer voorbij voor je het goed en wel beseft. Een pistoolschot weerklinkt geen vijf seconden.'

Een doorsnee-actiethriller had Oelhoffen duidelijk niet voor ogen: 'Dit is geen film over de strijd tussen politie en dealers. *Frères ennemis* gaat over twee mensen die op zoek zijn naar hun identiteit. Driss heeft geprobeerd om zich los te rukken uit de wereld waarin hij geboren is en elders iets op te bouwen. Hij heeft echter zijn oorsprong en familie moeten verloochenen, en daar betaalt hij een zware tol voor. Omgekeerd realiseert Manuel zich dat het drugsmilieu allesbehalve een warm nest is.'

Oelhoffens grootste inspiratiebron – en zijn favoriete film aller tijden – is dan ook *The Godfather*. 'Dat verhaal speelt zich af tussen de misdadigers, en toch is het geen echte gangsterfilm. Het is voornamelijk een drama over familie en gemeenschap. Ik vind het magistraal hoe Coppola zich concentreert op wat de personages voelen, op hun gebreken en emoties.'

Territorium

Reda Kateb was een logische keuze voor het personage van Driss na zijn rol in *Loin des hommes*. 'Ik had Reda al in gedachten toen ik het script aan het schrijven was. We hebben veel over het project gepraat en hij heeft me geholpen om het verhaal uit te bouwen.'

Toen Oelhoffen hem de rol aanbood, moest Kateb niet lang nadenken: 'Een personage als Driss heb ik nooit eerder

gezien in een Franse film. Het gaat radicaal in tegen de manier waarop mensen van Maghrebijnse origine meestal afgebeeld worden. Hij is een tragische figuur omdat hij bij de politie gaat om weg te komen uit de verstikkende wereld waarin hij opgroeide en vervolgens vaststelt dat dat niet zo makkelijk is.'

Voor Kateb is *Frères ennemis* duidelijk meer dan een genrefilm of een karakterdrama: 'De film zegt iets over de wereld waarin we vandaag leven. Hij kaart een lastige problematiek aan en gaat over identiteit, diversiteit en immigratie. De oorspronkelijke titel was *Territoires*. Dat zegt alles. Hoe kun je ontsnappen uit het territorium waarin je geboren wordt? Welke prijs moet je betalen als je iets anders wilt in je leven? De keuzemogelijkheden zijn beperkt. Het is zwart of wit. Alleen zit een mens veel complexer in elkaar.'

In de val

Voor de rol van Manuel deed Oelhoffen een beroep op Matthias Schoenaerts, die hij zoals zovele anderen had ontdekt via *Rundskop*: 'Ik vond Matthias daarin spectaculair en ben hem blijven volgen. Wat ik in hem bewonder, is dat hij enorm veel kracht uitstraalt en toch geen schrik heeft om zich kwetsbaar op te stellen. Hij deinst er niet voor terug om zijn gevoelige kant te tonen.'

Oelhoffens gelaagde script overtuigde Schoenaerts om zich nog maar eens naar de verkeerde kant van de wet te begeven, een wereld die hij kent

van onder meer *Blood Ties*, *The Drop* en *Le fidèle*.

'Je mag al die personages niet over dezelfde kam scheren', stelt de Vlaamse acteur trots echter. 'Ik zie Manuel niet als een crimineel. Oké, hij verkoopt drugs en wordt daarom beschouwd als een misdadiger, maar dat is enkel de context. Toen ik hem speelde, ben ik op zoek gegaan naar wie hij echt is. Ik wilde weten waarom hij drugs verkoopt. Het antwoord is dat hij in de val zit. Hij weet dat zijn dagen geteld zijn. Hij probeert enkel te overleven. Eigenlijk wil hij een goeie vader en een liefdevolle echtgenoot zijn, maar dat mislukt jammerlijk. En uiteindelijk loopt het professioneel ook scheef.'

Schoenaerts ziet veel parallellen tussen Manuel en Driss, ook al zijn ze elkaars tegenstanders: 'Als je in die wereld eenmaal gekozen hebt, krijg je geen tweede kans. Als je flik wordt, ben je flik. Er is geen weg terug. Het contact met je vrienden wordt verbroken. Voor die drugsdealers geldt hetzelfde. Eén verkeerde keuze en het is voorbij.'

'Je denkt dat het er in die kringen warm en hartelijk aan toegaat, maar dat is slechts schijn. Die mensen weten dat ze voortdurend over hun schouder moeten kijken en niemand kunnen vertrouwen. De persoon die je het ene moment de hand schudt, kan je het volgende een mes in de rug steken. Driss en Manuel zijn allebei trieste individuen die proberen te overleven in een rotte wereld.' ▣

VANAF 3 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» POLICIER VÉRITÉ

David Oelhoffen is niet de eerste cineast die het leven van flikken en boeven realistisch wil weergeven. Op *Vertigoweb.be* vind je een overzicht van andere waarheidsgetrouwe misdaadthrillers.

TUSSEN WERK EN PRIVÉ

Dankzij uiteenlopende hits als *L'auberge espagnole* en *De battre mon cœur s'est arrêté* groeide **Romain Duris** uit tot een Franse steracteur. Zijn bijdrage aan Ridley Scotts recente ontvoeringsdrama *All the Money in the World* deed vermoeden dat Hollywood lonkte. Hoe komt het dan dat hij nu de hoofdrol in *Nos batailles* van de Brusselse regisseur Guillaume Senez op zich neemt?

tekst RUBEN NOLLET

ROMAN DURIS: 'Ik had *Keeper* gezien, Guillaumes vorige film, en die vond ik heel sterk en fris. Toen ik hem ontmoette, legde hij me uit dat hij het verhaal wilde vertellen van een arbeider in een Amazon-achtig magazijn die plots op zijn eentje voor zijn kinderen moet zorgen. Dat deed me denken aan *Kramer vs. Kramer*, een van mijn favoriete films.'

Senez laat zijn acteurs hun dialogen zelf verzinnen. Keek je daarnaar uit? 'Dat was zeker een pluspunt. Guillaume wil dat je altijd heel geconcentreerd bent en voortdurend in de huid van je personage zit. Hij geeft je veel verantwoordelijkheid en daar heb ik heel wat van opgestoken. Op andere sets ben je vooral bezig met de

technische kant van het acteren en loop je het risico dat je de basis uit het oog verliest: een mens spelen en echt naar de anderen luisteren.'

Dialogen improviseren lijkt geen sinecure. Moet je daarvoor je personage door en door kennen? 'Bizar genoeg vind ik van niet. Ik heb hem niet op eigen houtje uitgewerkt. Hij evolueerde tijdens de opnames, door de samenwerking met de andere acteurs. Tegelijk ben ik wel op zoek gegaan naar geschikt materiaal om een geloofwaardige context te creëren. Ik heb allerlei boeken gelezen en documentaires bekeken. Je ogen gaan open als je je een beetje in die materie verdiept, in de waanzin die achter bedrijven als Amazon schuilgaat.'

Julie hebben gedraaid in een echt depot tussen echte arbeiders. Heb je met hen gesproken over die thematiek? 'Eigenlijk waren ze niet echt representatief, want ze waren best tevreden op het bedrijf. De sfeer was er goed, de werkuren waren doenbaar en de relatie met de bazen was prima. Het is een vrij jonge firma die niet beursgenoteerd is en dus ook niet moet afrekenen met de druk van een multinational als Amazon. We hebben de arbeiders dan ook moeten vragen om tijdens de opnames niet te veel te glimlachen, want dat paste niet bij ons verhaal.' (lacht)

Nos batailles toont ook hoe moeilijk het is om het juiste evenwicht te vinden tussen job en gezin. Hoe ga jij daar persoonlijk mee om?

'Ik ben heel blij met mijn leven. Ik hou van mijn job en ik kan voorrang blijven geven aan mijn privéleven. Ik ben ervan overtuigd dat ik daar professioneel de vruchten van pluk. Toen ik pas begon te acteren was ik bang dat ik te oppervlakkig zou zijn, dat ik door een gebrek aan levenservaring niet zwaar genoeg zou wegen. Dat gewicht krijg je door ouder te worden, een gezin te hebben en levenservaring op te doen.'

Vorig jaar heb je meegespeeld in *All the Money in the World*. Was dat een totaal andere ervaring? 'Ja, in die zin dat Ridley Scott zo'n beetje *Monsieur Cinéma* is. Hij legt evenveel spontaniteit aan de dag als Guillaume, maar dan met vijf camera's tegelijk. Hij kan probleemloos een gigantische set-up in elkaar knutselen,

elke acteur afzonderlijk aanwijzingen influisteren en toch ruimte voor toeval laten. Bovendien straalt hij op zijn tachtigste een ongelooflijke energie uit. Het was echt indrukwekkend om hem bezig te zien.' ▣

VANAF 3 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» DUURZAME DURIS

Romain Duris heeft al in meer dan veertig films meegespeeld. Op Vertigoweb.be onthullen we onze vijf favoriete films met de acteur. Op de eerste plaats: *De battre mon coeur s'est arrêté*!

FILM FEST GENT

CINEMA-CENTRAAL

Van 9 tot en met 19 oktober verandert de Arteveldestad andermaal in het mekka van de zevende kunst. De 45e editie van Film Fest Gent staat opnieuw garant voor een imposante selectie premières, hernemingen en eenmalige vertoningen. Onze hoofdredacteur stipt enkele must sees aan.

tekst STEVEN TUFFIN

GRÄNS

Girl meets Lord of the Rings is een niet geheel van de pot gerukte omschrijving van dit Zweedse drama met fantasy-elementen. Probeer vooral spoilers te vermijden en geef je helemaal over aan dit relaas van een eigenaardige grenswacht met een bovenmatig ontwikkeld reukorgaan.

THE OLD MAN AND THE GUN

Robert Redford antwoordt niet meer op de vraag of zijn tweede samenwerking met *Pete's Dragon*-regisseur David Lowery zijn zwanenzang als acteur is. Reden? De filmlegende wil dat de focus niet op hem ligt, maar op het hartverwarmende verhaal van een bankovervalver op leeftijd. Terecht!

HIGH LIFE

Robert Pattinson *in space*: enkele jaren terug had deze premisse de harten van menig *Twilight*-fan sneller doen slaan. Ondertussen staat de Britse superster vooral bekend om zijn uitdagende keuzes. Wat deze Tarkovsky-achtige scifiprent van indie-icoon Claire Denis alleen maar bevestigt.

AT ETERNITY'S GATE

Een jaar na het betoverende animatieproject *Loving Vincent* komt Julian Schnabel (*Le scaphandre et le papillon*) met een hypnotiserende live-action Van Gogh-film op de proppen. Willem Dafoe speelt de getormenteerde kunstenaar, Oscar Isaac zijn collega-schilder Paul Gauguin.

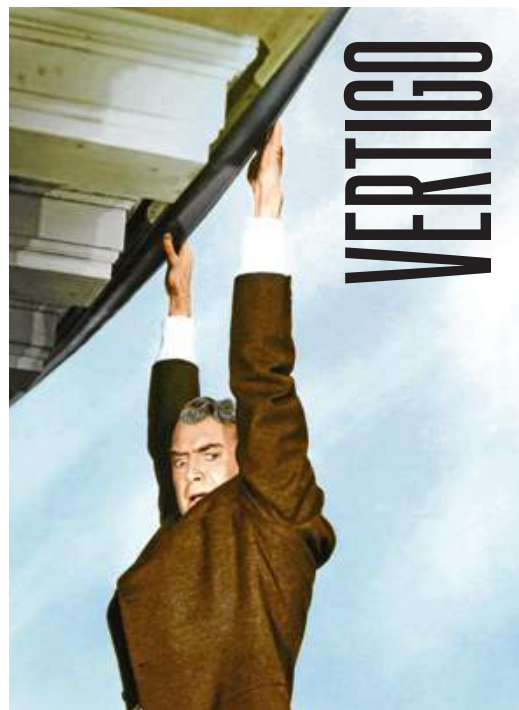

De toch niet zo gepensioneerde Steven Soderbergh die met zijn iPhone een psychologische huiverprent draait over een vrouw (*The Crown*-revelatie Claire Foy) die vastzit in een psychiatrische instelling nadat ze zich 'vrijwillig' heeft aangeboden? Wij staan alvast al in de rij!

WILDLIFE

Paul Dano gaf zijn ogen duidelijk de kost op de set van Paul Thomas Andersons *There Will Be Blood*. In zijn indrukwekkende regiedebuut is de invloed van de meestersceneast namelijk meer dan voelbaar. Met Jake Gyllenhaal en Carey Mulligan als een ongelukkig echtpaar in het Montana van de jaren zestig.

Zonder deze klassieker van Alfred Hitchcock had dit magazine misschien wel *Paniekzaaiers* geheten. Bovendien stootte de labyrintische thriller over een ex-flik die geobsedeerd raakt door een blondine niet voor niets *Citizen Kane* van de eerste plaats in de Beste Film Ooit-lijst van *Sight & Sound*.

Bekeringskampen voor holebi's zijn een heet hangijzer in de VS en blijkbaar ook in Hollywood. Binnenkort draven Nicole Kidman en Russell Crowe op in *Boy Reformed*, maar eerst is er deze Sundance-hit met Chloë Grace Moretz die betraapt wordt met de *prom queen* en dus hoogdringend 'gezezen' moet worden.

Yorgos Lanthimos staat sinds het sinistere *The Killing of a Sacred Deer* bekend als de Stanley Kubrick van de 21e eeuw. Het kan dan ook niet anders dan dat deze opvolger zijn *Barry Lyndon* is. Een eigenzinnig kostuumdrama dat nu al getipt wordt als Oscarfavoriet.

FIRST REFORMED

Paul Schrader die nog eens een écht goede film aflevert? De wonderen zijn de wereld nog niet uit! In deze spirituele variant op *Taxi Driver* voert de legendarische filmmaker Ethan Hawke op als een getraumatiseerde priester die alsmaar meer worstelt met zijn geloof.

MEER INFO OP **FILMFESTIVAL.BE**
WEDSTRIJD OP **VERTIGOWEB.BE**

Serious Series!

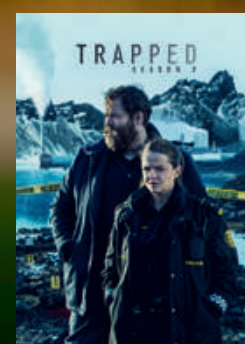
PICNIC AT HANGING ROCK
Glossy, sexy tv-serie gebaseerd op de Australische jaren '70 cultfilm van Peter Weir. Met Natalie Dormer (*Game of Thrones*)
(Nu beschikbaar)

STATE OF HAPPINESS
Noorse dramaserie over de 'boom' van de olie-industrie. Vier jonge mensen staan in het middelpunt van een nieuwe welvaart. Hoe zullen zij hiermee omgaan?
(Vanaf 25.10 beschikbaar)

BULLETS
Psychologische thrillerserie over een undercoveragente in het milieu van zelfmoord terroristen.
(Vanaf 27.11 beschikbaar)

TRAPPED 2
Seizoen twee van het bijzonder succesvolle IJslandse misdaaddrama.
(Dit najaar beschikbaar)

TERUG OP KAMP

Vier jaar nadat *Welp* de Belgische bioscoopbezoeker de stuipen op het lijf joeg, staat de Vlaamse horrorfilm centraal tijdens de Halloweenperiode in Bobbejaanland. Of hoe de psychopathische stroper en de gemaskerde Kai hun eigen spookhuis krijgen in het pretpark in Kasterlee. Een terug- en vooruitblik met regisseur **Jonas Govaerts**.

tekst **STEVEN TUFFIN**

Horrorfilms hebben vaak vurige fans, die op de proppen komen met verrassende huldes. Heb jij al gekke dingen meegemaakt?

JONAS GOVAERTS: 'Ik wist meteen hoe laat het was toen een Roemeense scoutsgroep nog voordat de film uit was Kais masker al had nagemaakt om mee te nemen op kamp. *(lacht)* Nu blijft het me vooral verbazen hoeveel mensen *Welp* gezien hebben. Als ik in het buitenland ben, spreekt men me er steevast over aan. Het is een echte cultfilm geworden.'

Ondertussen is de film oud genoeg om het eens over het einde te hebben: wanneer de scoutsjongen Sam in de finale Kai vervangt en samen met de stroper wegwandelt, overstijgt *Welp* het slashergenre.

'Het was ook nooit mijn bedoeling om een typische slasherfilm te maken. Dat is zowat het domste subgenre binnen de horrorcinema. Behalve *Halloween* zijn er nauwelijks goede slashers gemaakt. Ik wilde vooral die simpele formule gebruiken, om er daarna persoonlijker elementen aan toe te voegen.'

Je hebt dus zelf ooit zin gehad om je aan de zijde van een psychopaat te scharen?

'Zo letterlijk moet je het niet zien. Het gaat terug op het gevoel dat ik had bij een sadistische turnleerkracht die me het leven zuur maakte toen ik twaalf was. Had je mij toen een pistool gegeven, dan had ik die man zonder verpinken afgeschoten. Cinema maakt van kinderen altijd onschuldige wezens. Daar wilde ik tegenin gaan, met een verhaal over een psychopaat in wording.'

En uitgerekend naar hem gaan de bezoekers van het *Welp*-spookhuis in Bobbejaanland op zoek.

'Ook dat moet je niet al te letterlijk nemen. Het uitgangspunt is inderdaad dat de ouders en de vrienden van de vermiste scouts na de gebeurtenissen uit de film naar het bos trekken. Maar zo'n spookhuis is vooral een zintuiglijke ervaring. Het is meer dingen ondergaan en je bang laten maken dan een verhaal volgen. Het gaat vooral om *set pieces* uit de film herbeleven, maar dan vanuit een ander perspectief.'

Hoe kwam het pretpark bij *Welp* terecht?

'Bobbejaanland pakt rond Halloween altijd uit met enkele tijdelijke spookhuizen. Dit jaar wilde men iets doen met een kamp. Iemand

vermeldde daarom *Welp*, waarna de film gescreend werd in de voormalige privécinema van Bobbejaan Schoepen. Nadien nam men contact met me op en ik zei meteen ja.'

Omdat je zelf een grote pretparkfan bent?

'Niet bepaald. Ik zou nooit vrijwillig zo'n spookhuis binnenwandelen. Ik vind dat veel te griezelig. *(lacht)* Het leek me echter een leuk idee en ik werd actief betrokken bij de voorbereidingen. Ik stond mee in voor de casting en het scenario. We zijn samen nog eens door de film gegaan en we hebben gecheckt welke props nog beschikbaar waren en welke we konden bijmaken. Zo zijn er een paar autobussen besteld en in stukken gesneden. Maar meer zeg ik niet.' *(lacht)*

Ben je door deze ervaring sequel-plannen aan het maken?

'Toch niet. Maar het is wel cool om te zien dat *Welp* vier jaar na datum nog steeds leeft. Op die manier hoop ik Jan Verheyen, die in de documentaire *Forgotten Scares: An In-Depth Look in Flemish Horror Cinema* voor de zoveelste keer herhaalde dat horror geen Vlaams genre is, voor eens en altijd de mond te snoeren.' 🍷

MEER INFO OP **BOBBEJAANLAND.BE**
WEDSTRIJD OP **VERTIGOWEB.BE**

STERKE JAN

In *Niet schieten*, het drama van Stijn Coninx over de Bende van Nijvel, zet **Jan Decleir** een van de indrukwekkendste vertolkingen uit zijn carrière neer. Dat wil wat zeggen als je zijn palmares van de voorbije vijftig jaar bekijkt. Een handvol hoogtepunten, mét commentaar van de ondertussen 72-jarige maestro. 'We moeten niet te veel in de voetsporen van onze Amerikaanse collega's treden.'

tekst RUBEN NOLLET

Mira (1971)

KORT: In een gehucht aan de Schelde dat begin 20e eeuw verstoord wordt door de komst van een brug, verleidt de jonge Mira iedereen die haar kant uit kijkt. Zoals Jan Decleir, in zijn eerste langspeelfilm.

'Ik ben altijd een grote film liefhebber geweest. Tijdens mijn legerdienst was ik film-operator in de kazerne. Vaak sloop ik 's nachts uit de slaapzaal om een film te projecteren, alleen voor mezelf. *Mira* bleek voor mij de ideale vuurdoop als filmacteur. Regisseur Fons Rademakers was een heerlijke man om mee samen te werken, een echte levensgenieter. Hij zag zichzelf als de Ingmar Bergman van de Lage Landen, wat hij op zijn manier ook was. Hij was echter ook acteur en kon het niet laten om alles voor te doen. Eigenlijk zie je allemaal kleine Fonsjes rondlopen in die film.'

De Leeuw van Vlaanderen (1985)

KORT: Het verhaal van de Vlaamse opstand tegen de Franse bezetter, met als hoogtepunt de Guldensporenslag van 1302. Decleir speelde de Brugse beenhouwer Jan Breydel, Hugo Claus regisseerde.

'Ik denk dat ik de enige Belg ben die *De Leeuw van Vlaanderen* een zeer leuke film vindt. Ik zie de intenties waarmee Hugo hem gemaakt heeft. Alleen heeft hij nooit de middelen gekregen die hem beloofd waren. Dat is tegelijk het fantastische en het zielige aan die

film. Het hangt ervan af welke bril je opzet. Ik hou vooral van de humor. Telkens als ik Frank Aendenboom uit de bosjes tevoorschijn zie springen en met volle overtuiging 'Ik ben de gerechtigheid!' hoor brullen, loop ik drie weken tevreden rond.' (lacht)

Daens (1992)

KORT: Aan het einde van de 19^e eeuw mengt de Aalsterse priester Adolf Daens zich in de sociale strijd. Decleirs tweede samenwerking met Stijn Coninx, na de Urbanus-komedie Koko Flanel.

'Stijn en ik hebben heel nauw samengewerkt aan *Daens*. Het project heeft vele vaders gehad. Robbe De Hert is er lang mee bezig geweest en hij heeft een belangrijk aandeel gehad in het scenario. Op basis van het boek van Louis Paul Boon had je tien of twintig interessante films kunnen maken, maar Stijn wilde absoluut een publieks-film. Dat verklaart voor een deel waarom *Daens* zo'n succes is geworden. Binnen de Vlaamse context heeft het allicht ook geholpen dat de film over een priester gaat.'

Karakter (1997)

KORT: Twee jaar na *Antonia* ging de Oscar voor beste niet-Engelstalige film opnieuw naar een Nederlandse productie met Decleir. Hij speelde een kille deurwaarder, die in de jaren dertig een jonge advocaat het leven zuur maakt.

'Toen *Daens* genomineerd was, ben ik niet naar de Oscars kunnen gaan, maar de beide andere keren wel. Bij *Karakter* heb ik de dag nadien een telegram ontvangen van de koning, terwijl regisseur Mike van Diem er geen kreeg van zijn koningin. (grijnst) Ik weet nog dat we na de show naar een feestje met Jack Nicholson zouden gaan. Toen onze limousine in panne viel in een buurt waar het niet echt veilig was, zwaaide Mike met zijn Oscar en brachten een paar vreemd uitziende jongens in een pick-uptruck ons naar de party. We kwamen net op tijd aan om Nicholson te zien vertrekken.' (lacht)

De zaak Alzheimer (2003)

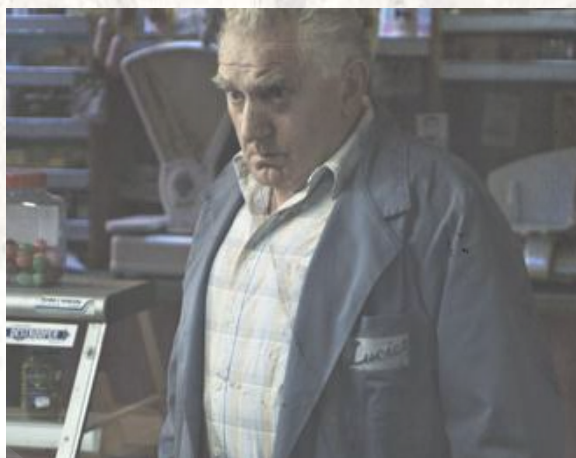
KORT: In Erik Van Looy's verfilming van het gelijknamige boek van Jef Geeraerts krijgt het politieduo Vincke en Verstuyft te maken met huurmoordenaar Angelo Ledda (Decler), wiens geheugen in ijltempo aftakt.

'Ik had Freddy Horion gespeeld in Eriks vorige film *Shades* en was heel blij dat hij me opnieuw vroeg voor *De zaak Alzheimer*. Er waren wat problemen met het script en ik heb een voorstel gedaan voor een passend einde. Dat hebben we uiteindelijk ook gebruikt. Producent Erwin Provoost, die nu aan het hoofd staat van het Vlaams Audiovisueel Fonds en dus iedereen grote baas is, sprak toen de historische woorden: "Dankjewel, nu hebben we een film. Ik trakteer je op een lang weekend in New York." Vijftien jaar later wacht ik nog steeds.' (lacht)

Les barons (2009)

KORT: Vier Brusselse vrienden koesteren hun leven van nietsdoen en rondhangen bij de kruidenierszaak van Lucien (Decler). De liefde stuurt hun luilekkerleventje echter onverwacht in de war.

'Ik ben niet echt een internationale kerel. Ik vind het heel belangrijk dat we Belgische films zoals *Les barons* blijven maken, met alle mogelijke talen door elkaar. Die films moeten eigenzinnig zijn, met een eigen identiteit. We moeten die vrijheid opeisen, niet te veel in de voetsporen van onze Amerikaanse collega's treden. Ik vind het gewroet van bij ons boeiender. En raar maar waar: die typisch Belgische film *Les barons* is net zoals *Dode hoek* gemaakt door Nabil Ben Yadir, een kerel met Marokkaanse roots. Dat is pas leuk om vast te stellen.'

Niet schieten (2018)

KORT: Albert (Decler) ontfermt zich over zijn kleinzoon nadat de Bende van Nijvel zijn ouders en zus heeft afgeslacht. Naar het autobiografische boek *Niet schieten*, dat is mijn papa van David Van de Steen.

'Ik heb lang gezocht naar de juiste manier om Albert te spelen. Hij had altijd een map in krokodillenleer bij, waarin hij zijn bewijsstukken en zijn correspondentie met allerlei instanties bewaarde. Daar heb ik veel details uit gehaald die niet in Davids boek stonden. Zijn ervaringen in Congo, waar hij is moeten vluchten voor mensen met wie hij eigenlijk een goeie relatie had, hebben er mee voor gezorgd dat hij alle officiële instanties begon te wantrouwen. Dat is nadien een levenshouding geworden, vermoed ik.'

VANAF 10 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

BBC

BLUE PLANET II

— LIVE IN CONCERT —

Take A Deep Breath

SPECTACULAR IMAGES FROM BBC STUDIOS BLUE PLANET II
4K-ULTRA-HD LED SCREEN – FULL SYMPHONY ORCHESTRA
MUSIC BY HANS ZIMMER, JACOB SHEA & DAVID FLEMING

**10.03.2019
PALEIS 12
BRUSSELS EXPO**

THE WORLD OF

HANS ZIMMER

A SYMPHONIC CELEBRATION

*Experience moments of magic
from the movies*

CURATED BY
HANS ZIMMER

**31.03.2019
PALEIS 12
BRUSSELS EXPO**

www.WORLDOFHANSZIMMER.com

UIT DE KOOI

Het Brugse genrefilmfestival Razor Reel pakt op zijn 11^e editie van 25 tot en met 30 oktober uit met heel wat knallers. *Mandy* is echter een geval apart: een audiovisuele trip die niet alleen teert op een geflipt kleurenpalet en een hypnotiserende soundtrack, maar ook op een compleet ontspoorde Nicolas Cage. Had regisseur Panos Cosmatos ooit gedacht dat het resultaat zo over the top zou zijn?

tekst STEVEN TUFFIN

PANOS COSMATOS: 'Wanneer ik aan een film begin, plan ik natuurlijk alles tot in de puntjes. Maar het is minstens even belangrijk om ruimte te laten voor toeval. Het filmproces is een vreemde combinatie van orde en chaos. Het heeft iets van alchemie: ingrediënten die je onder controle hebt en onverwachte elementen leveren samen een mysterieus brouwsel op.'

Kun je überhaupt iets plannen als je samenwerkt met een natuurkracht als Nicolas Cage?

'In mijn ogen is Nic een van de veelzijdigste acteurs aller tijden. Jammer genoeg weten de meeste regisseurs niet hoe ze hem maximaal kunnen benutten. Vanaf het moment dat ik wist dat hij de hoofdrol zou spelen, hield ik in alle opzichten rekening met zijn présence. Het heeft geen zin om hem in te tomen. Waarom zou je dan in godsnaam een beroep op hem doen?'

Hij paradeerde inderdaad zelden zo losgeslagen over het witte doek.

'Het lijkt misschien allemaal geïmproviseerd, maar het is wel degelijk doordacht. Nic en ik waren het erover eens dat zijn personage gaandeweg moest veranderen in een soort wraakgod. Hij begint als een gewone man, maar wanneer zijn geliefde en hijzelf belaagd worden door een bende religieuze fanatici, verandert hij in een brutaal beest.'

Ondertussen beschouwen veel mensen Cage als een parodie van zichzelf. Moeten we lachen of huiveren met *Mandy*?

'Dat vind ik een heel moeilijke vraag. Misschien is de grens tussen horror en humor wel dunner dan we willen geloven. In sommige scènes flirt Nic overduidelijk met het absurde, terwijl hij in andere bloedserieus staat te acteren. *Vampire's Kiss*, een film uit 1988 waarin Nics personage ervan overtuigd is dat hij een vampier is, wordt vaak lacherig afgedaan als het einde van zijn 'ernstige periode'. Toch is het net die film die van mij een onvoorwaardelijke Cage-fan heeft gemaakt. Wat sommigen bestempelen als hilarische overacting, noem ik briljante tragiek.'

De score van *Mandy* was de laatste die de gevierde IJslandse componist Jóhann Jóhannsson afwerkte voor zijn overlijden.

'Een ongelooflijk groot verlies. Jóhann beschikte over een uniek talent en had overal voeling mee. Hoewel hij na zijn Oscarnominaties voor *The Theory of Everything* en *Sicario* makkelijk alleen nog maar mainstreamopdrachten had kunnen aanvaarden, zei hij onmiddellijk ja toen we hem benaderden. Blijkbaar was hij een grote fan van *Beyond the Black Rainbow*, mijn eerste film, en had hij dringend nood aan een kleiner project waarbij geen tientallen producenten hun wil aan hem opdrongen.'

Hoewel *Mandy* zich in Noord-Amerika afspeelt, werd hij volledig in de Ardennen gedraaid. Hoe kwamen jullie in België terecht?

'Dat moet je aan mijn producenten vragen. (lacht) Heel eerlijk: ik had nog nooit van jullie landje gehoord, maar nu ben ik fan. De lokale cast en crew leverden fantastisch werk en de Ardennen hebben iets magisch.'

Een laatste opmerking: de gewelduitbarstingen in *Mandy* deden me denken aan *Rambo: First Blood Part II* en *Cobra*, de actieklassiekers die je vader, George P. Cosmatos, in de jaren tachtig regisseerde.

'Ik ben dan ook zijn zoon. (lacht) Ik deed dat in ieder geval niet bewust, maar je bent niet de eerste die me erop wijst, dus er moet wel iets van kloppen. Zie je wel dat de film iets van alchemie heeft!' ▣

OP 26 OKTOBER OP RAZOR REEL

@Waaaninema

» BIBBEREN IN BRUGGE

Op Vertigoweb.be stippen we nog meer titels aan die een bezoekje aan het Razor Reel Flanders Film Festival waard zijn. Hoort daar zeker bij: *The Ranger*, een ode aan de betere eighties-slasher.

MULTI- VISIE

‘Schrijver, commentator, globetrotter, fotograaf, archivaris, activist, onderzoeker, cineast...’ Aan de ingang van *Memories of the Future*, de Chris Marker-tentoonstelling in Bozar in Brussel, zet een tekst de vele activiteiten van de Franse kunstenaar in de verf. De expo zelf is al even veelzijdig.

tekst CHRISTOPHE VERBIEST

Filmliefhebbers kennen Chris Marker (1921-2012) vooral als regisseur van *Sans soleil* en *La jetée*, maar *Memories of the Future* zet ook de vele andere bezigheden van de creatieve allrounder in de verf. Na Markers dood werd het overgrote deel van zijn uitgebreide archief overgeheveld naar de Cinémathèque française, die alles begon te inventariseren. Zes jaar later is uit dat titanenwerk een expo gepuurd, waarin alle aspecten van de veelzijdige artiest op coherente wijze aan bod komen.

Dat de expositie opent met Markers foto's, is logisch: de man begon zijn carrière immers als persfotograaf. In die hoedanigheid trok hij de wereld rond op zoek naar beklijvende beelden.

Daarna komt zijn obsessie met technologie aan bod. Marker gebruikte voor zijn werk niet alleen de nieuwste camera's, maar ging ook zelf creatief aan de slag met de recentste ontwikkelingen. Zo probeerde hij in de jaren tachtig software te maken om met een Apple II te communiceren, een idee dat gefnuikt werd toen Apple zijn gebruikers de mogelijkheid ontzegde om zelf te programmeren. Bezoekers van de expo kunnen de – uiteraard erg beperkte – mogelijkheden van deze 'Dialector' ontdekken.

Verleden & toekomst

Natuurlijk schenkt de expo ook aandacht aan de regisseur Chris Marker, aan de hand van drie sleutelfilmen waarrond telkens een zaal

is opgebouwd. Eerst is er *Les statues meurent aussi*, een documentaire die Marker samen met Alain Resnais en Ghislain Cloquet draaide en waarin hij de westerse kijk op Afrikaanse kunst in vraag stelt en impliciet het kolonialisme aanklaagt. Meteen de reden waarom de film elf jaar lang niet in Frankrijk mocht vertoond worden.

Daarna is het de beurt aan *La jetée*. In die korte scifilm – later door Terry Gilliam bewerkt tot *12 Monkeys* – neemt Marker de kijker mee naar het Parijs van na WO III, die met atoomwapens is beslecht. De film toont niet alleen het schisma tussen overwinnaars en verslagenen, het is ook een hartverscheurend liefdesverhaal. Marker liet zich inspireren door Alfred Hitchcocks *Vertigo*, al valt *La jetée* dankzij zijn

unieke beeldtaal eigenlijk nergens mee te vergelijken. Hij bestaat namelijk uitsluitend uit zwart-witfoto's.

Aan die aparte aanpak hangt een opmerkelijke anekdote vast. Marker was goed bevriend met Jacques Ledoux, de legendarische conservator van het Koninklijk Belgisch Filmarchief. Volgens de overlevering had die Marker uitgedaagd om een film te maken die uitsluitend uit foto's was opgebouwd. Ledoux vertolkte trouwens de hoofdrol in *La jetée*, en nog tijdens zijn leven heeft Marker een deel van zijn spullen aan het Filmarchief geschonken, zoals de schriftjes waarin hij ideeën voor de film noteerde.

Uiteenlopende meningen

Tot slot kan ook *Le fond de l'air est rouge*

integraal bekeken worden. In die vier uur durende film wordt de balans opgemaakt van de opstoot van radicaal links tijdens de jaren zestig en zeventig: van Vietnam over mei '68 tot de culturele revolutie in China. Daardoor sluit de film naadloos aan op de herdenking van mei '68, die dit jaar als een rode draad door de programmering van Bozar loopt.

Opvallend is dat Marker hier uiteenlopende meningen aan bod laat komen. In tegenstelling tot bij *Les statues meurent aussi* of andere van zijn films, was het niet zijn doel om de kijker te overtuigen van een bepaalde visie. ■

Chris Marker: *Memories of the Future* loopt tot en met 6 januari in Bozar in Brussel.

La jetée

THE SISTERS BROTHERS

HET ANDERE WESTEN

John C. Reilly staat al bijna dertig jaar voor de camera, maar met *The Sisters Brothers* is hij voor het eerst te zien in een western. De film ligt hem nauw aan het hart, want hij zette de verfilming van de roman van Patrick deWitt zelf op poten en schoof Jacques Audiard (*Un prophète*) naar voren als regisseur. ‘Het hield steek om het verhaal door een Europeaan te laten vertellen.’

tekst RUBEN NOLLET

John Christopher Reilly omschrijven als een veelzijdig acteur is een understatement van formaat. Drie decennia geleden maakte hij als debutant zoveel indruk op Brian De Palma dat die besloot om Reilly's rol in *Casualties of War* fiks uit te breiden. De daaropvolgende jaren bouwde hij een fraaie carrière uit als dramatisch acteur en werkte hij samen met onder meer Martin Scorsese (*Gangs of New York*), Robert Altman (*A Prairie Home Companion*) en Terrence Malick (*The Thin Red Line*). Onderweg sprong hij in het oog van een ambitieuze jonge cineast, Paul Thomas Anderson, die hem prompt opvoerde in zowel *Hard Eight*, *Boogie Nights* als *Magnolia*.

Het was ook Anderson die Reilly in een interview ‘de beste komische improvisator die ik ken’ noemde, een talent dat de acteur pas echt aan de wereld openbaarde toen zijn goeie vriend Will Ferrell hem in 2005 binnenleidde in de stal van producer Judd Apatow. Vanaf *Talladega Nights* en de muziekparodie *Walk Hard* was het hek helemaal van de dam. Sindsdien walst Reilly van kleinschalige farce (*Carnage*) naar puur spektakel (*Kong: Skull Island*) en van Marvel-blockbuster (*Guardians of the Galaxy*) naar Disney-animatie (*Wreck-It Ralph*). Verandering van spijs doet eten, of zoals hij het luidkeels zong op de Academy Awards in 2008: ‘*Mix it up, and Oscar shall be yours!*’

Ook opvallend: sinds Lynne Ramsay's *We Need to Talk about Kevin* lijkt hij de Europese cinema ontdekt te hebben. *Tale of Tales* van Matteo Garrone, *The Lobster* van Yorgos Lanthimos en *Les cowboys* van Thomas Bidegain vormden in 2015 een sterk drieluik en binnenkort zien we hem als Oliver Hardy in *Stan & Ollie* van de Schot Jon S. Baird. Eerst is er echter de tragikomische western *The Sisters Brothers*, waarin hij samen met Joaquin Phoenix een broederpaar huur-doders speelt dat in opdracht van een steenrijke zakenman achter een voortvluchtige wetenschapper aan gaat. En weer staat er een Europeaan aan het roer: Jacques Audiard.

Wat zette je ertoe aan om met je productiebedrijfje Top Drawer Entertainment de filmrechten van *The Sisters Brothers* te kopen?

JOHN C. REILLY: ‘De originele kijk op de western. Het boek vermijdt zowat alle clichés van het genre. Bovendien hebben de personages een emotionele kwetsbaarheid die je zelden terugvindt in dit soort verhalen. Ik voelde meteen een band met het personage van Eli Sisters. Ik wist dat ik ervan zou genieten om hem te spelen.’

De film heeft een eigenaardige toon, tegelijk surrealistisch en zeer authentiek. Hoe krijg je zoiets voor elkaar?

‘Die toon zit ook al in het boek. Het is bijna een sprookje. Het gedeelte waarin Eli en Charlie door het bos reizen, lijkt bijvoorbeeld op *Hansje en Grietje*. In het boek lopen ze daar trouwens een heks tegen het lijf, een scène die we wegens tijdsgebrek niet hebben overgenomen. Tegelijk moest alles historisch kloppen. Er zijn veel details waar in westerns doorgaans niet bij stilgestaan wordt. Dat je pistolen om de haverklap moest herladen, dat tandenborstels een nieuwigheid waren, dat soort dingen.’

Had je graag geleefd in die tijd?

‘Ik weet het niet goed. De immense open ruimte en de ongerepte natuur vind ik heerlijk, maar ik besef goed genoeg hoe gewelddadig het er toen aan toeging. Een mensenleven was weinig waard. Ik denk dat ik alles bij elkaar toch blij ben met de vooruitgang die we sindsdien hebben geboekt.’ (lacht)

Hoe kwam je bij Jacques Audiard als regisseur? Films als *De battre mon cœur s'est arrêté*, *Un prophète* en *De rouille et d'os* blinken niet meteen uit door hun hilarische humor.

‘Het is niet alsof die films geen greintje humor bevatten. Bovendien zagen we *The Sisters Brothers* niet per se als een komedie. Er zitten grappige elementen in, maar de humor vloeit eerder voort uit situaties dan uit grapjes.

Ik ben altijd een grote fan geweest van Jacques. Ik vind hem een briljante filmmaker. Trouwens: hoe meer je te weten komt over die periode uit de Amerikaanse geschiedenis, hoe meer het steek houdt om het verhaal door een Europeaan te laten vertellen. Het Wilde Westen liep vol Europeanen en andere inwijkelingen. Wat op het eerste gezicht een eigenaardig idee lijkt, is dus eigenlijk compleet logisch.'

Audiard heeft samen met zijn vaste coscenarist Thomas Bidegain het script geschreven. Wat hebben ze volgens jou toegevoegd aan het verhaal?

'Ze zorgden voor een fris perspectief, omdat ze niet gehinderd werden door de culturele bagage waarmee Amerikanen naar het Wilde Westen kijken. Ze hebben de roman ook in een structuur gegoten die meer geschikt is voor een verfilming. Het boek bestaat grotendeels uit een monologue intérieur van Eli. Door de inbreng van de andere personages te vergroten, hebben Jacques en Thomas er iets veel visuelers van gemaakt, met meer vaart, spanning en mysterie.'

In een van de meest memorabele scènes kruipt een spin over je gezicht. Wat denk jij als je die scène ziet?

'Ik krijg er koude rillingen van, net

zoals iedereen. Het is een huivering-wekkend moment.'

Heeft het veel overtuiging gevergd om dat beest op je gezicht te laten zetten of is het gewoon CGI?

'Interessant dat je dat vraagt, want het betekent dat computereffecten zo goed zijn geworden dat de kijker het verschil niet meer ziet. Los daarvan heb ik in mijn carrière al ergere dingen moeten doen. Ik kan me vele vreemde situaties op filmsets voor de geest halen. De hele nacht op een kerkhof in een put staan bijvoorbeeld. Acteren is een bizarre manier om je brood te verdienen. Maar ik zou niets anders willen doen.'

Is het toeval dat je de laatste tijd vaak samenwerkt met Europese filmmakers?

'Nee. Ik geniet ervan om in Europa te draaien en ik heb er op de set mogen staan met een paar zeer getalenteerde filmmakers. Als acteur moet je gaan waar het werk je heen leidt en de scripts die ze me aanboden spraken me echt aan. Zulke kansen wil ik niet laten liggen.'

Het rijtje regisseurs op jouw cv is sowieso indrukwekkend. Ben je soms zelf op hen afgestapt om je voor te stellen?

'Het gebeurt dat ik vraag waar ze mee bezig zijn, als een manier om te laten weten dat het me interesseert om iets samen te doen. Maar meestal komen ze zelf bij me aankloppen. Al moet je wel wat mazzel hebben om te kunnen samenwerken met iemand van een bepaald niveau. Als je het er dan goed van afbrengt, zal je sneller opvallen bij andere regisseurs. Daarom was het een godsgeschenk dat mijn allereerste film al meteen met Brian De Palma en Sean Penn was. Sean heeft me toen ook op het hart gedrukt om enkel projecten te kiezen van mensen die me inspireren en uitdagen, en ik heb die raad goed in mijn oren geknoopt.'

Wat vind je zelf de keerpunten uit je carrière, de films die het verschil hebben gemaakt?

'Casualties of War was een ideale start. En Paul Thomas Anderson was de eerste regisseur die me koos op basis van mijn oeuvre en niet omdat hij me in een bepaalde film had gezien. De musical *Chicago* zorgde er dan weer voor dat de filmindustrie me opmerkte, zeker na de Oscarnominatie. Daarvoor ging ik eerder anoniem door het leven. En *Walk Hard* gaf me plots een komisch profiel. De laatste tijd lijkt zowat elke film nieuwe mogelijkheden op te leveren en dat is een fantastische positie voor een acteur. Ik ben er het publiek oprecht dankbaar voor.'

VANAF 24 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» KNALVERTONING

Zin gekregen in *The Sisters Brothers*? Ontdek op [Vertigoweb.be](https://www.vertigoweb.be) hoe je een duoticket kunt bemachtigen van de *Vertigo*-avant-première op 23 oktober in Kinepolis Brussel.

PLAY MORE

MY DINNER WITH HERVÉ

DE DWERGACTEUR HERVÉ VILLECHAIZE WERD EEN WERELDSTER DANKZIJ ROLLEN IN FANTASY ISLAND EN DE BONDFILM THE MAN WITH THE GOLDEN GUN. DIT BIOGRAFISCHE DRAMA BELICHT ZIJN TURBULENTE LEVEN, MET PETER DINKLAGE IN EEN GLANSROL.

FAHRENHEIT 451

DE TOEKOMST. GUY MONTAG IS EEN GE-LIEFDE BRANDWEERMAN WIENS ENIGE TAAK HET IS OM BOEKEN TE VERBRANDEN. MAAR WANNEER HIJ ZIJN VURIGE ACTIES IN TWIJFEL TREKT, START HIJ EEN REBEL-LIE TEGEN DE GEVESTIGDE ORDE.

JANE FONDA IN FIVE ACTS

ACTRICE. SEKSSYMBOL. ACTIVISTE. FITNESSICOON. DE 80-JARIGE JANE FONDA HEEFT VELE GEZICHTEN EN PERSOONLIJKHEDEN. ZE WORDEN ALLE-MAAL ZORGVULDIG BELICHT IN DEZE UIT-GEBREIDE DOCUMENTAIRE OVER HET HOLLYWOODICOON.

A GHOST STORY

EEN MAN OVERLIJDT NA EEN TRAGISCH ONGELUK EN IS GEDOEMD OM EENZAAM ALS SPOOK ROND TE WAREN. TIJDENS ZIJN DOOLTOCHT TUSSEN LEVEN EN DOOD WORDT HIJ GECONFRONTEERD MET LIEFDE, VERLIES EN HET ENORME GEWICHT VAN HET BESTAAN.

THE KILLING OF A SACRED DEER

HET LEVEN VAN EEN CHARISMATISCHE CHIRURG VALT IN DUIGEN WANNEER EEN AKELIGE JONGEMAN ZIJN LEVEN BINNENSTAPT. HIJ WORDT GEDWONGEN OM EEN DRAMATISCHE KEUZE TE MAKEN DIE ZIJN GEZIN VOOR EEUWIG ZAL VERSCHEUREN.

POINT OF VIEW

Online vind je uitgebreide recensies en nog veel meer

» neem een kijkje op www.vertigoweb.be

A Star Is Born

Regie Bradley Cooper

Cast Bradley Cooper, Lady Gaga, Sam Elliott

Speelduur 2u15

Vanaf 3 oktober in de bioscoop

Al de derde remake van een drama over een uitgebluste artiest die zijn energie terugvindt nadat hij een jong talent onder zijn vleugels heeft genomen. Lady Gaga laat zien dat ze kan acteren, Bradley Cooper dat hij ook als regisseur en muzikant iets in zijn mars heeft.

@RubenNollet

The Predator

Regie Shane Black

Cast Boyd Holbrook, Olivia Munn, Jacob Tremblay

Speelduur 1u47

Vanaf 3 oktober in de bioscoop

Zo'n dertig jaar nadat hij naast Arnold Schwarzenegger acteerde in de originele *Predator*, keert Shane Black terug naar de scififanchise. Als scenarist-regisseur vermengt hij potige actie met de gitzwarte humor die hij ook al in *Kiss Kiss Bang Bang* en *The Nice Guys* hanteerde.

@Waaaninema

First Man

Regie Damien Chazelle

Cast Ryan Gosling, Claire Foy, Jason Clarke, Kyle Chandler

Speelduur 2u21

Vanaf 17 oktober in de bioscoop

Dit biografische drama over eerste-man-op-de-maan Neil Armstrong wordt door *La La Land*-wonderboy Damien Chazelle in beeld gebracht als een mythische strijd tegen de dood. De claustrofobische tegenhanger van het patriottische *Apollo 13*.

@ChrisCraps

The House That Jack Built

Regie Lars von Trier

Cast Matt Dillon, Bruno Ganz, Uma Thurman

Speelduur 2u35

Vanaf 17 oktober in de bioscoop

Een seriemoordenaar (Matt Dillon) vertelt honderduit over zijn bloederige gewelddaden aan een mysterieuze gezel (Bruno Ganz). Lars von Trier herneemt de stijl en toon van *Nymphomaniac* en pakt uit met een afwisselend geestig en goor drama.

@RubenNollet

Cold War

Regie Pawel Pawlikowski

Cast Joanna Kulig, Tomasz Kot, Cédric Kahn

Speelduur 1u28

Vanaf 24 oktober in de bioscoop

Ida-cineast Pawel Pawlikowski laat zich inspireren door de Poolse cinema van de jaren vijftig en Joseph Losey-meesterwerken als *Eva* en *Accident*, en schetst in oogstrelend zwart-wit de destructieve impact van de Koude Oorlog op een passionele liefdesrelatie.

@ChrisCraps

CINEMA VOOR

fijnproevers

uncut

De grootste online catalogus van arthouse films

www.uncut.be

Vanaf € 7,99* per maand

* de prijs voor een basisabonnement dat start na de gratis proefperiode van 30 dagen.

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

VERTIGO

selecteert
uit het film-
aanbod van

De volledige programmatie kun je vinden op
vier.be, vijf.be en zestv.be.

Lone Survivor

6/10 om 20u25 op

Vorige maand bereikte *Mile 22*, de vierde samenwerking van regisseur Peter Berg en steracteur Mark Wahlberg, onze zalen. In hun eerste gezamenlijke worp vertelt het duo het op feiten gebaseerde verhaal van een team Navy SEALs wier missie in Afghanistan compleet fout loopt.

Batman v Superman: Dawn of Justice

20/10 om 20u10 op

Het is makkelijk om brandhout te maken van Zack Snyders comicverfilmingen: hij ontbeert duidelijk het verhalende talent van collega's als Christopher Nolan. Op visueel vlak slaagt hij er echter steevast in om imposant uit de hoek te komen. Zo gaf hij deze titanenstrijd een wagneriaanse dimensie mee.

Beowulf

24/10 om 20u35 op

Ondertussen heeft Robert Zemeckis de motioncaptureanimatie volledig achter zich gelaten, maar tussen zijn dode-ogen-spektakels *The Polar Express* en *A Christmas Carol* tekende hij voor deze duistere bewerking van een Oudengels heldendicht. Met Angelina Jolie als een verdomd sexy monster.

Good Will Hunting

9/10 om 20u35 op

Laat het recente werk van Matt Damon en Ben Affleck je compleet koud? Hoog tijd om hun doorbraakfilm te (her)ontdekken! Het tweetal won zelf de Oscar voor beste originele scenario en bezorgde Robin Williams zijn enige Academy Award.

The Hateful Eight

13/10 om 20u25 op

Volgend jaar serveert Quentin Tarantino met *Once Upon a Time in Hollywood* zijn negende film. Ondertussen kun je je verwarmen aan deze ijs- en ijskoude western waarin verraad en bedrog centraal staan. Met zoals gewoonlijk glorieuze acteerpresetaties, dialogen en deuntjes.

The Rewrite

27/10 om 20u25 op

Toegegeven: romcoms met Hugh Grant zijn doorgaans compleet inwisselbaar. Toch biedt dit verhaal over een ooit succesvolle Hollywoodscenarist die noodgedwongen een schrijfcursus gaat geven heel wat extra. Bijrollen van de immer fantastische Allison Janney en J.K. Simmons, bijvoorbeeld.

Halloween

29/10 om 22u30 op

Zelfs als je geen horrorfan bent, is deze slasherklassieker een absolute must. Van het uitgebeende scenario tot de beklemmende breedbeeldfotografie, van Jamie Lee Curtis' perfecte *final girl* tot dát killerdeuntje: dit is genrecinema op het scherpst van de snee!

BESTE. FILM. OOI.

The Crying Game

Regie Neil Jordan / Cast Stephen Rea, Forest Whitaker, Jaye Davidson / Speelduur 1u52 / Jaar 1992

Neil Jordans donkere romance over een IRA-huurmoordenaar (Stephen Rea) die valt voor het liefje (Jaye Davidson) van een van zijn slachtoffers (Forest Whitaker), wordt vanwege zijn choquerende twist weleens afgedaan als de homoversie van *Psycho*. Maar eigenlijk zijn er veel frappantere parallellen met een andere Hitchcock-klassieker: *Vertigo*, meteen ook de lievelingsfilm van de Ierse cineast.

Fergus en Dil, de namen van de hoofdpersonages van Jordans melancholische meesterwerk, kunnen beschouwd worden als afkortingen van Ferguson en Madeleine, het centrale paar uit *Vertigo*. En net als in *Hitch* film duikt er onverwachts een bedriegster op die graag van haarkleur verandert: waar Judy (Kim Novak) van een brunette in een blondine verandert, gaat Jude (Miranda Richardson) van blond naar bruin.

De twee cineasten delen niet alleen een voorliefde voor kleurspoelingen, maar ook voor labiele protagonisten, seksuele afwijkingen én *MacGuffins*. Hoe controversieel de IRA-plotlijn destijds ook was – toen *The Crying Game* uitkwam, werd Engeland geteisterd door een reeks politiek geïnspireerde bomaanslagen – eigenlijk is ze voor Jordan weinig meer dan een excuus om iets moois te kunnen laten ontluiken tussen een terrorist en een travestiet.

Zelfs het bekendste shot uit de film – spoileralert: Dil blijkt een penis te hebben – refereert speels aan *Vertigo*. Tijdens een van hun interviewsessies vertrouwde Hitch zijn Franse collega François Truffaut toe dat hij de seksuele spanning in zijn film graag nog explicieter in beeld had gebracht: 'Wanneer Judy de badkamer uitkomt verkleed als Madeleine, had Ferguson eigenlijk een erectie moeten hebben, snap je?'

Door zijn mysterieuze femme fatale te laten transformeren tot een fors geschapen vent, toonde Jordan dat hij zelf ook over een stel flinke ballen beschikt. ▣

@Jonas_Govaerts

» KLAP

Stephen Rea, Jordans fetisjacteur, wordt nog regelmatig aangesproken over de plottwist: 'Onlangs nog stond er een vent voor mij in mijn stamecafé in Dublin. Ik merkte een lichte paniek in zijn ogen: "Ik zag het woord 'prothese' op de aftiteling staan. Het ging dus toch om een plastic penis, of niet?"' (lacht) Alleen al het feit dat hij zelfs een heteroseksuele Ier aan zijn geaardheid kan doen twijfelen, maakt van *The Crying Game* deze maand de Beste Film Ooit.

HOLEBI FILMFE STIVAL

6 - 30 november 2018

www.holebifilmfestival.be

EMIRATEN CITYTRIP

DELUXE

LUXE VERWENREIS
MET BLAUWE VOGEL-
BEGELEIDING
VANUIT BRUSSEL

7 FIJNE DAGEN €1090

1 scherpe prijs voor alle afreisdata (uniek!)

AFREISDATA 2019: 25 april (weinig verlof nodig) / 14 mei / 4 juni (weinig verlof nodig: Pinkstermaandag) /
16 juli (schoolvakantie/bouwverlof zonder toeslag + nationale feestdag) / 6 augustus / 3 september

Onze bekende troeven

Meer info en prijzen op deblauwevogel.be

Vliegreis met topmaatschappij Emirates vanuit Brussel
heen/terug + alle nodige transfers

Nederlandstalige gids ter plekke

3 tophotels: 2 nachten Dubai Park Hyatt 5***** luxe

1 nacht Bab Al Shams Desert resort ****

2 nachten Park Hyatt Abu Dhabi 5***** luxe

Uitgebreid ontbijtbuffet

Citytour traditioneel & modern Dubai & Abu Dhabi

Toegang tot Burj Khalifa & Louvre Abu Dhabi museum

Dankzij onze grote aankoop geniet u van uitzonderlijke speciale
voorwaarden. Profiteer ervan! Graag meegaan = nu boeken.
Slechts 100 plaatsen per vertrek beschikbaar.

